

надъ и подъ Раднемахалепската станция и расхвърлени на далечъ, който ми прибави и каза: че работата, както се види и усѣща не ще можемъ да се удържимъ тукъ за много, та азъ ще ида да се стегна и патоваря колата съ хасъ брашно отъ воденицата, дрѣхи, покжципина и друго каквото трѣбва, а пакъ ти иди виждъ дѣда титора Тодоръ Ралевъ, ако има малко пари да ти даде. Излѣзвамъ отъ при него и отивамъ; та го намѣрвамъ на Диня П. Стойнова дюкянъ подъ името „Кесима“; защото си кара работата по кесимъ, т. е. днесъ за днесъ, утрѣ за утрѣ, и му поискахъ пари толкова колкото ми се пада до него врѣме и смѣтката до дѣто съмъ сѣдѣлъ; нѣ той титора не обърна никакво внимание на мойта молба и съ такова каменно сърдце отхвърли прѣдложението ми, щото и днесъ, когато се смисляза тоя човѣкъ за тогавашното ми свиждане, комситѣ на главата ми настрѣхвать, като съ това стана причина та изгубихъ много сиистенъ трудъ, дѣдо Диню П. С. Кесима, за да отмахне тѣгата отъ несполуката ми; затвори дюкянътъ си и мя подбра щещъ нещещъ да идимъ на станцията съ нѣкои други още души и азъ склопихъ, макаръ и да се страхувахъ по нѣтътъ да не налѣтимъ и испатимъ нѣщо, като ще вървимъ съ голи и празни ржцѣ, та да на истрѣбиятъ.

Тръгнахме къмъ станцията, която е надалечъ отъ истокъ отъ селото нѣщо 25—30 минути, съ Диня Петковъ много добро момче 18 годишенъ и Пеня Дичевъ Ефендевъ вътрѣшно скрито и лукаво момче на сжщата възраст, съ цѣлъ да се научимъ нѣщо. Нѣ казвамъ на Диня Кесима по нѣтъ като вървимъ: „А бе бай Диню! какво ще правимъ сега, тамъ въ това опасно врѣме, тамамъ въ огъньтъ, ами ако се случи да има тамъ черкези, на ли ще ни избиятъ като птичти, които имъ отиваме на крака“? — Ти учителю! ми казваше той: „незнаешъ, озаранъ нашитѣ людѣе ходили и невидѣли нищо, черкези не, ами дяволъ били нѣмало, върви ти, върви да идемъ да видимъ, че това ще да ни е вече.“ — Така зеръ и ти самъ признавашъ, ами ако ни убиятъ? — Небой се ти казвамъ „нѣма отъ нищо да се